

LEA WIJNBERG, *Mengeldichten*. Amsterdam, P. van der Kamp en Firma B. van der Land, 1927.

Wie het plan heeft opgevat tot de uitgave van dit bundeltje volmaakt onbelangrijke rijmelarij, draagt een zware verantwoordelijkheid. Wij waren tot nu toe op litterair terrein vrijwel verschoond gebleven van wonderkinderen, thans wordt blijkbaar een ernstige poging gedaan — ach, dat „lieve”, „onschuldige” voorwoord! — onze letterkunde met een dezer zielige schepseltjes te verrijken. En het is lang niet zeker, helaas, gezien de vele malen, dat onze kritiek in de laatste jaren in soortgelijke gevallen heeft gefaald, dat zij zich thans unaniem verzetten zal tegen deze opgedrongen zoetigheden, die met poëzie heelemaal niets hebben te maken. Dat jongejuffrouw Wijnberg op haar zestiende jaar niet in staat is althans een dragelijk vers te produceeren — vele onzer dichters deden dat overigens wèl! — moge nog geen bewijs zijn voor het haar ontbreken van een dichterlijk talent; dat zij niet de kracht heeft gehad zich, hetzij tegen eigen eerzucht, hetzij tegen anderer verlangens, te verzetten, geeft alle aanleiding niet te veel van haar litteraire toekomst te verwachten, immers gewoonlijk — en dat is waarlijk heel wat natuurlijker dan deze zoo praemature editeer-lust! — heeft de zestienjarige dichter of dichteres in spe geen tijd om zich om de uitgave zijner producten te bekommeren en vergenoegt hij zich (al schijnt dit, ten onrechte, in onbruik te geraken) met het regelmatig zenden en terugontvangen van zijn bijdragen aan de redacties der diverse periodieken. De Muze namelijk pleegt hem of haar eenvoudig de rust niet te gunnen, die het overwegen van een bundeling, indien de gedachte eraan één oogenblik mocht zijn opgekomen, hetgeen reeds op zichzelf onwaarschijnlijker is dan men wellicht zou vermoeden, noodzakelijkerwijs en vanzelfsprekend vereischt. Daarom moeten wij tot onze spijt vreezen, dat Lea Wijnberg niet genoeg van de Muze houdt, en deze niet voldoende van haar, om meer te worden dan een bescheiden, doch sentimenteete rijmelaarster, zooals er talloze zijn op zekere leeftijden, doch die er door een goed gesternte voor worden behoed de vruchten hunner verstrooiingen aan de openbaarheid prijs te geven.

R. H.

KAREL WASCH, *De Louterere Bloem*. Amsterdam. Em. Querido's Uitgeversmij, 1927.

Deze korte roman van Karel Wasch behandelt hetzelfde onderwerp als zijn voorlaatste werk „Eva-Marie”: de loutering der zinnelijke liefde. Wat in dezen schrijver steeds weer opvalt is de gestadige, doch moeizame groei van dat ééne problemen-complex, Freudiaansch genaamd: de erotiek en derzelve sublimering. Zijn werk ligt zoo stevig geankerd